

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5797

гр. София, 03.08.2020 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в закрито заседание на 03.08.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

като разгледа дело номер **2647** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - чл.207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба, подадена от адв. М. А., като пълномощник на [фирма], ЕИК[ЕИК].

Предявен е осъдителен иск срещу АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА, представлявана от изпълнителния директор, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди претърпени според ищеца от незаконосъобразен Отказ №20200106231348/13.01.2020г. на длъжностно лице по регистрацията при ответника. Претендират се вреди в размер на 1007.50 (хиляда и седем и 0.50) лева, от които 1000 (хиляда) лева за адвокатско възнаграждение и 7.50 (седем и 0.50) лева за държавна такса по търг. дело №36/2020г. по описа на Окръжен съд Велико Търново (ОСВТ).

Съгласно приложимата норма на чл.7 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл.1, ал.1](#) и [чл.2, ал.1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Следователно когато има разлика между мястото на което е настъпило увреждането и адреса на увредения, ищецът сам определя пред кой местно компетентен съд да предяви иска си. В случая този избор е направен с предявяване на иска пред Административен съд София – град (АССГ).

По въпроса за ПРОЦЕСУАЛНАТА ДОПУСТИМОСТ на предявения иск съдът установява противоположна съдебна практика на административните съдилища и на Върховния административен съд (ВАС) и към настоящия момент, при което не може да се направи извод коя е по-новата или преобладаващата.

Част от решаващите състави на ВАС приемат, че подобен иск е процесуално допустим, като се позовават и на новата разпоредба на чл.28, ал.2 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел

(ЗТРРЮЛНЦ) – така например Определение №14383/ 28.10.2019 г. по адм. дело №12173/2019г., Определение №7647/22.05.2019г. по адм. дело №5111/2019г., Определение №14688/31.10.2019г. по адм. дело №12655/2019 г., Определение №9277/18.06.2019г., по адм. дело № 5822/2019г., Определение №110/07.01.2020г. по адм. дело №12934/2019г., Определение №12806/01.10.2019г. по адм. дело №11031/2019г.

Друга част от решаващите състави приемат, че искът е процесуално недопустим: Определение №3734/ 14.03.2019 г. по адм. дело № 2540/2019г., Определение №6312/24.04.2019г. по адм. дело №1520/2019г., Определение №9745/25.06.2019г. по адм. дело №7245/2019г., Определение №3115/ 05.03.2019г. по адм. дело №1523/2019г., както и Решение №15391/11.12.2018г. по адм. дело №8925/2018г., с което се обезсилва решението на първоинстанционния съд.

При тази противоречива практика на ВАС, настоящият състав приема, че следва да получи задължителни указания от горната инстанция във връзка с конкретното дело, в случай, че не се възприеме приетото от съда.

Съдът приема, че искът е ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМ по следните съображения:

Съгласно чл.28, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ Агенцията по вписванията отговаря по реда на ЗОДОВ за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на длъжностни лица по регистрацията.

Същевременно чл.8, ал.3 ЗОДОВ сочи, че когато закон или указ предвижда специален начин на обезщетение този закон не се прилага.

Според обстоятелствената част на исковата молба претендираните по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ във вр. с чл.28, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ имуществени вреди, са настъпили като последица от отменен по съдебен ред незаконосъобразен акт на длъжностното лице по регистрацията и представляват загуба за ищеца от заплащането на адвокатско възнаграждение по развилото се в Окръжен съд Велико Търново по реда на чл.25 ЗТРРЮЛНЦ производство по търговско дело.

За да е приложим редът по ЗОДОВ по отношение на обезщетяването за тези вреди, е необходимо съгласно чл.8, ал.3 ЗОДОВ да няма друг нормативно предвиден специален начин за обезщетение.

Съгласно чл.25, ал.1 ЗТРРЮЛНЦ отказът на длъжностното лице по регистрацията подлежи на обжалване пред Окръжния съд по седалището на търговеца или клона на чуждестранен търговец, юридическото лице с нестопанска цел или клона на чуждестранно юридическо лице с нестопанска цел в 7-дневен срок от връчването му. Съдът разглежда жалбата в състав от един съдия в закрито заседание по реда на глава XXI от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), а решението му подлежи на обжалване в 7-дневен срок от съобщаването му пред съответния апелативен съд, чието решение е окончателно (чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ).

В глава XXI на ГПК - "Обжалване на определенията", няма разпоредби, които да са относими към направените в това производство разноски от страните. В чл.278, ал.4 ГПК обаче, се съдържа препратка за неуредените въпроси към правилата за обжалване на решенията като същевременно чл.273 ГПК, намиращ систематичното си място в глава XX "Въззивно обжалване", препраща за неуредените въпроси към правилата за производството пред първата инстанция. В чл.236 ГПК, поместен в Част Втора, Дял Първи "Производство пред първа инстанция", в ал.1, т.6 изрично е предвидено, че в

решението се съдържа и произнасяне по въпроса в тежест на кого се възлагат разноските по делото като под разноски следва да се разбират направените от всяка от страните разходи за държавна такса, за вещи лица и за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство и защита от адвокат. Отделно от всичко това чл.81 ГПК, поместен в Част Първа "Общи положения", предвижда, че във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноски.

Така проследената нормативна уредба безспорно налага извод, че за овъзмездяването на направените разходи в производството по чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ е приложим редът по ГПК, което на основание чл.8, ал.3 ЗОДОВ изключва за тях приложението на ЗОДОВ, респективно на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

На следващо място, е необходимо да бъде посочено, че в настоящата хипотеза не намира приложение и правната уредба на чл.541 ГПК, поради предмета на обжалване в производството пред окръжния съд. Производството не е охранително, защото не произтича от дължима и постановена от съд защита, а от разглеждане правилността на постановен от извънсъдебен орган акт, комуто, по силата на специален закон са вменени права и задължения за извършване на административна услуга. Постановяването на акт от несъдебен орган, подлежащ на оспорване пред съд, по предвиден в закона ред, отрича приложението на чл.541 ГПК.

В определение №9745/25.09.2019г. по адм. дело №7245/2019г. на ВАС, III отделение, съдът, като оставя в сила определение по сходен казус с горните мотиви, е приел и следното: „Обосновано и в съгласие с преобладаващата съдебна практика на ВАС първостепенния съд е приел, че специалният закон – ЗТРРЮЛНЦ, урежда специален ред, по който се осъществява съдебен контрол върху отказа на длъжностното лице по регистрация - по реда на ГПК. Принципът за разпределение на тежестта за разноските в гражданския процес определя отговорността за разноските, направени от изправната страна да се понесе от страната, която необосновано е предизвикала правния спор. Тази отговорност може да се осъществи само във висящия съдебен процес, при своевременно отправено искане, т.е. съобразно изхода на спора съдът е длъжен да се произнесе и по искането за присъждане на разноски в процеса. Съдебното производство по обжалване на акта на длъжностното лице по регистрацията не е охранително, както правилно е приел решаващият съд, а спорно производство и разноските за адвокатско възнаграждение в това спорно производство не са еднозначни на вреда по смисъла на чл.28, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ.

Налице е ефективно правно средство за защита и процесуален ред, по който претендираната имуществена вреда, представляваща разноски в съдебния процес, да се реализира, което изключва исковия ред по специалния закон - ЗОДОВ, за защита и обосновава недопустимост на предявения иск.“

По изложените доводи настоящият решаващ състав обосновава извод за недопустимост на иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.28, ал.2 ЗТРРЮЛНЦ, поради което производството следва да се прекрати.

Така мотивиран и на основание чл. 144 АПК вр. с чл.130 ГПК и §1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ във вр. с чл.203, ал.2, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

ОПРЕДЕЛИ

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исковата молба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу АГЕНЦИЯТА ПО ВПИСВАНИЯТА, представлявана от председателя за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди в размер на 1007.50 (хиляда и седем и 0.50) лева.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело №2647/2020г.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 7 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова